

prima instanță – V. Orîndaș
instanța de apel – A. Panov, M. Moraru, A. Minciuna

ÎNCHEIERE

15 aprilie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Maria Ghervas, Dumitru Mardari

examinînd recursul declarat de către recurentul XXX,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de XXX împotriva lui
YYY cu privire la repararea prejudiciului material
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2015, prin care a fost
admis apelul declarat de YYY; s-a casat hotărîrea Judecătoriei Centru mun. Chișinău
din 08 octombrie 2013, fiind pronunțată o hotărîre nouă prin care acțiunea a fost
respinsă ca neîntemeiată.

c o n s t a t ă

La 19 iulie 2012 XXX a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui YYY cu
privire la repararea prejudiciului material.

În motivarea acțiunii a indicat că în temeiul contractului de vânzare-cumpărare din
14 noiembrie 2008 a devenit proprietar a 1/2 cotă-parte din bunul imobil cu numărul
cadastral ZZZ, mun. Chișinău.

Relatează că la 13 iunie 2012, YYY a demontat și a deteriorat copertina ce acoperă
veranda de la intrarea în imobilul ce-i aparține cu drept de proprietate, cauzându-i un
prejudiciu material în sumă de 13546,31 lei.

Susține că în rezultatul acestor acțiuni a sesizat Comisariatul de poliție a sectorului
Centru, mun. Chișinău solicitînd contracararea acțiunilor ilegale a lui YYY îndreptate
spre deteriorarea proprietății sale, cu atragerea la răspundere a persoanelor vinovate.

Afirmă că, prin răspunsul nr.10507 din 20 iunie 2012, Comisariatul de Poliție al
sectorului Centru al CGP, mun. Chișinău a comunicat că plîngerea a fost înregistrată în
R-2 CPS Centru, mun. Chișinău, sub nr. 6385 din 13 iunie 2012, iar în urma examinării

s-a stabilit că YYY a demontat copertina dată în baza unui răspuns eliberat de către Inspekția de Stat în Construcții, care nu reprezintă nici o bază legală de demolare a copertinei date, din ce considerente s-a constatat că litigiul apărut reprezintă relații civile, rezolvarea cărora ține de competența instanței de judecată.

Cu referire la prevederile art. 46 din Constituția RM, art. 10 alin. (1), art. 11 alin. (1) lit. g) art. 316, art. 514, art. 1398 alin. (1) Cod civil, consideră că YYY, ca urmare a acțiunilor ilegale de deteriorare a copertinei ce acoperă veranda de la intrarea în bunul imobil ce-i aparține cu drept de proprietate, are obligația de a-i repara prejudiciul patrimonial cauzat.

Cu referire la prevederile art. 14 și art. 376 alin. (1) Cod civil afirmă că YYY urmează să achite integral costul lucrărilor de reparație în sumă totală de 13546,31 lei, fapt ce rezultă din procesul-verbal de recepție a lucrărilor executate.

Solicită interzicerea lui YYY să efectueze acțiuni ce duc la încălcarea dreptului său de proprietate asupra bunului imobil cu numărul cadastral ZZZ, mun. Chișinău, încasarea de la YYY în beneficiul său a prejudiciului material cauzat în sumă de 13546,31 lei și a cheltuielilor de judecată suportate. Totodată, în temeiul art. 243 Cod civil, solicită perceperea de la YYY a dobânzii de întârziere determinată conform art. 619 Cod civil, chiar și în lipsa vinovăției.

Prin hotărârea Judecătoriai Centru, mun. Chișinău din 08 octombrie 2013 acțiunea a fost admisă integral și încasat din contul lui YYY în beneficiul lui ZZZ prejudiciul material în sumă de 13546,31 lei și taxa de stat în sumă de 410 lei. Totodată, a fost menționat faptul că pârâtul va achita dobânda de întârziere determinată conform art. 619 Cod civil, chiar și în lipsa vinovăției, dacă nu execută hotărârea în termen de 90 zile de la data când aceasta va deveni irevocabilă (f.d.45, 50-51 verso).

Prin încheierea Judecătoriai Centru, mun. Chișinău din 08 octombrie 2013 a fost corectată greșeala strecurată în textul dispozitivului hotărârii nr. 2-815/13 din 08 octombrie 2013 și anume a considera corect fiind data emiterii dispozitivului – 08 octombrie 2013 (f.d.48).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 19 martie 2014 a fost respinsă cererea de apel declarată de YYY și menținută hotărârea primei instanțe (f.d.85-91).

La 13 iunie 2014 YYY a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă integral. Susține că a făcut cunoștință cu decizia instanței de apel la 21 aprilie 2014.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 08 octombrie 2014 a fost admis recursul declarat de YYY, s-a casat integral decizia Curții de Apel Chișinău din 19 martie 2014, cu restituirea pricinii spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău de un alt complet de judecători (f.d.110-115).

Prin Decizia Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2015 a fost admis apelul declarat de YYY, s-a casat hotărârea Judecătoriai Centru mun. Chișinău din 08 octombrie 2013, fiind pronunțată o hotărâre nouă prin care acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată (f.d.142-145).

La 25 februarie 2015 ZZZ a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 ianuarie 2015, solicitând casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii instanței de fond, fiind legală și întemeiată.

În motivarea recursului recurentul a indicat că, concluziile expuse de instanța de apel sunt nefondate și ilegale, contradictorii cu circumstanțele cauzei și probele administrate, sunt unilaterale, iar la adoptarea lor instanța a aplicat o lege care nu trebuia aplicată.

A indicat că, drept urmare a acțiunilor sale ilegale de deteriorare a copertinei ce acoperă veranda de la intrarea în bunul imobil, YYY are obligația de a repara prejudiciul patrimonial cauzat prin acțiunile sale ilicite.

În vederea reparării și restabilirii copertinei deteriorate de către YYY, în conformitate cu procesul verbal de recepție a lucrărilor executate și bonul de plată au fost suportate cheltuieli de reparație în sumă totală de 13546,31 lei.

Prin urmare, prima instanță a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele cauzei, corect a aplicat prevederile art. 1398 alin. (1) Cod civil, și a dispus încasarea prejudiciului material cauzat prin acțiunile ilegale ale lui YYY.

Sustine, că din materialele cauzei incontestabil s-a constatat că, YYY acționând ilicit a demontat și deteriorat copertina ce a aparținut la momentul cauzării prejudiciului cu drept de proprietate privată subsemnatului ZZZ, iar prin scrisoarea nr. J-883/13 din 10 iulie 2013 Inspectoratul de Poliție Centru a comunicat că conform art. 30 alin. (2) Cod contravențional, cet. YYY nu a fost posibil tras la răspundere contravențională din motiv că a expirat termenul de prescripție a răspunderii contravenționale.

În acest sens, afirmă recurentul, că sunt eronate concluziile instanței de apel prin care a concluzionat, că lipsa unei ordonanțe motivate a procurorului la materialele dosarului nu denotă constatarea vinovăției intimatului, or procurorul prin ordonanța motivată nu constată comiterea contravenției administrative, dar aplică sancțiunea contravențională, iar în corespundere cu prevederile art.30 alin. (1) Cod contravențional, prescripția înlătură răspunderea contravențională și conform art. 441 alin. (1) lit. b) Cod Contravențional, procesul contravențional încetează.

Astfel, din motivul expirării termenului de prescripție procurorul nici nu putea emite ordonanță motivată de aplicare a sancțiunii contravenționale lui YYY.

Consideră, la caz, recurentul ZZZ nu a solicitat de la YYY plata despăgubirilor pentru comiterea contravenției de samavolnicie, ci a solicitat plata despăgubirilor (răspundere civilă delictuală) pentru încălcarea obligației cu caracter general de respectare a bunurilor persoanei, care se exprimă prin încălcarea unui drept absolut-dreptului de proprietate, garantat de art. 46 din Constituție, art. 316 Cod civil, care în mod imperativ stabilește că proprietatea este inviolabilă și garantată.

La data de 07 aprilie 2015 intimatul YYY a depus referință la cererea de recurs declarată, pledînd pentru declararea acestuia ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității

recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Conform scrisorii de înștiințare anexată la materialele dosarului rezultă că, copia deciziei instanței de apel din 28 ianuarie 2015 a fost expediată în adresa participanților la 12 februarie 2015 (f.d.146), însă nu există dovadă de înștiințare legală, motiv pentru care instanța de recurs consideră că recurentul, declarând recursul la data de 25 februarie 2015, s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termen.

Analizând modul în care recurentul și-a exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanțele aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art.433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin.(2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purceii contra Irlandei, 16 aprilie 1991), însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității

recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Tot odată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin.(4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Argumentele invocate de recurentul ZZZ poartă un caracter declarativ, se combat cu probele administrate și nu au suport legal.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material, procedural și apreciind corect probele administrate a emis o hotărâre legală, iar argumentele invocate de recurentul ZZZ în cererea de recurs poartă caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e

Recursul declarat de recurentul ZZZ se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței, judecător

Judecătorul:

Judecătorii

Svetlana Filincova

Maria Ghervas

Dumitru Mardari

